

ЦАРЬ ИВАНЪ АСЕНЪ II

Рубинитѣ по скиптъра на Симеона
съ небеснитѣ сафири той смѣни,
и пакъ му милваха основитѣ на трона
на три морета свѣтлитѣ вълни.

И шепнѣха тѣ кротко името велико,
съ Клокотница споено въ кръстенъ знакъ,
въвъ бедствия, победи — саяно, еднолико,
на дивна мждрость искрометенъ знакъ.

Протегналь бѣше Богъ надъ българското царство
дѣсницата си въ щедра благодать,
че въ него всѣки день минаваше въвъ братство,
че тамъ и богомилтъ бѣ благать.

Поникнаха чертози, тихи монастири,
блестещи въ бисеръ, въ златна живопись,
и грѣше на царя въ сърменитѣ дири
на патриарха жезълтъ лжчистъ.

Но ето — на кормчия сетний часъ удари,
и кораба замѣта аквилонъ;
изтрѣпнаха въ уплаха вѣрнитѣ боляри,
стълпени край опразднения тронъ . . .

ПАН. ПЕТРОВЪ